

A Prelátus 2011. márciusi levele

A mindennapi élet sok pillanatát felajánlva mutathatjuk meg Istennek a vágyunkat, hogy közelebb legyünk Hozzá. A nagyböjt, a prelátus szerint egy különleges pillanat arra, hogy jobban igyekezzünk szeretni.

2011.03.13.

Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

«Semmi sem oly kívánatos az Úr számára és semmi sem okoz neki nagyobb örömet, mint amikor az emberek őszinte bűnbánattal térnek meg hozzá»[1] Ezek a szavak mindig aktuálisak, de még inkább az előttünk álló hetekben, hiszen nyolc napon belül elkezdődik a nagyböjti időszak. A hamvazószerdai liturgiában, Szent Pál szavaival, az Egyház szeretettel és érdeklődéssel így int minket: *ne vegyétek hiába az Isten kegyelmét. Azt mondja ugyanis: A kellő időben meghallgatlak, s az üdvösség napján segítek rajtad. Nos, most van a kellő idő, most van az üdvösség napja* [2].

A keresztény életfelfogás szerint minden pillanat kedvező és minden nap az üdvösség napja, de az Egyház liturgiája - mondja a Szentatya - ezeket a szavakat különösképpen a nagyböjti időszakra vonatkoztatja[3]. A hetek, melyeket végigjárni készülünk, különösen alkalmasak

arra, hogy kegyelmének köszönhetően még közelebb kerüljünk az Úrhoz. Kérjük a Szentlelket, hogy segítségével felfedezhessük ennek a hívásnak a komolyságát, s hogy ezek a napok ne úgy folyjanak át lelkünkön, - mint ahogyan Szent Josemaría írta -, *mint víz a kövön, nyomtalanul* [4]. Mondjuk az Úrnak: *Azt akarom, hogy átítasson ez a hívás, meg akarok térni, újból az Úrhoz fordulni, és úgy szeretni Őt, ahogy Ő akarja, hogy szeressék*[5].

Ne csak annak a bűnösnek a megtérésére gondoljunk, aki elhatározza, hogy megnyílik a kegyelem felé, s a lelki halált elhagyván a nagybetűs Életre tér. A hétköznapi kis változások azok, melyek egy-egy keresztény nőt vagy férfit közelebb visznek Istenhez, melyek a szentségek gyakori vétele által arra sarkallnak, hogy mélyebben részesüljünk Krisztus

életében, hogy ápoljuk az imádságos
lelkületet, hogy legyünk készek a
mások testi és lelki jólétéért való
konkrét és hatékony szolgálatra.
Ahogy XVI. Benedek magyarázza, a
**megtérés annyit jelent, hogy az
árral szemben megyünk, ahol “az
ár” a felszínes életstílus,
következetlen és csalóka, mely
gyakran magával ránt, ural minket
és a gonosz rabszolgájává, vagy
legalábbis az erkölcsi
középszerűség foglyává tesz. A
megtéréssel, ellenben, a magas
mércéjű keresztény életre
törekszünk, az élő és személyes
Evangéliumhoz csatlakozunk, aki
Jézus Krisztus[6].**

Az Úr sokféle utat, módot adott az
Egyházon belül arra, hogy a
keresztény élet során oly szükséges,
állandó és személyes megtérésre
késztesse minket. Emlékezzünk,
Szent Josemaría szavaival, hogy ezek
a lelki változások újra és újra végbe

kell hogy menjenek sőt, egy nap akár többször is: *Újrakezdés? Igen!*

Valahányszor bűnbánatot tartasz – és napjában sokszor kellene ezt tennünk -, újra kezdesz, mert új szeretetet adsz Istennek [7]. Gyakran gondolunk-e arra, hogy Isten ebben a pillanatban is vár minket? Megállunk egy kicsit elgondolkodni azon: mit akarsz tőlem, Uram? Hajt minket a vágy, hogy egyre közelebb kerüljünk Jézus Krisztushoz?

Most néhány sajátos módra szeretnék utalni, melyekkel a Szentháromsággal való barátságunk új irányt vehet: a többnapos lelkigyakorlatok, melyekből sok helyen többet szerveznek a nagyböjt során. Természetesen nem csak kizárólag ezekben a hetekben ajánlott elvégezni őket; de az időszak liturgiája, az életmód-változtatásra való sürgető felhívással sok keresztényt arra sarkall, hogy ezekben a napokban éljen a felkínált

lehetőségekkel. Ugyanezt lehet elmondani a havi lelkigyakorlatról, amely a lelki képzés egyik fontos eszköze, s melyeket a Prelatúra sok ember számára szervez meg az egész világon.

Szent Josemaría arra hívta fel a figyelmet, hogy ez a fajta lelki program már az első századoktól fogva elterjedt gyakorlat volt az Egyházban: mindig, amikor valaki egy küldetésre készült, vagy egyszerűen csak érzi, hogy a kegyelem hangjára nagyobb önátadással kellene válaszolnia, azon igyekszik, hogy elmélyítse az Úrral való kapcsolatát. *Már az első keresztények is végeztek lelkigyakorlatokat. Krisztus mennybemenetele után az utolsó vacsora termében találjuk az apostolokat és a hívek nagyszámú csoportját, a Szent Szűzzel együtt. Összegyűltek és együtt várták a Szentlélek kiáradását, melyet Jézus*

megígért nekik. Ott találja őket a Szentlélek perseverantes unanimiter in oratione (ApCsel 1, 14), imádságba merülve.

Hasonlóan tettek azok a lelkek, akik az őskeresztény időkben anélkül, hogy eltávolodtak volna mások életétől, saját otthonaikban adták át magukat Istennek; vagy a remeték, akik a sivatagok magányába visszavonulva szentelték életüket az Istennel való kapcsolatuk jobbítására...és a munkára! (...). Minden keresztény, aki őszintén aggódott a lelkéért, így vagy úgy elvégezte a maga lelkiprakticáját. Mert egy keresztény gyakorlatról van szó[8].

A Mű első éveitől kezdve alapítónk nagy jelentőséget tulajdonított ezeknek az időszakoknak, melyeket kizárólag az imádságnak és a lelkiismeretvizsgálatnak szentelünk, és melyek elengedhetetlenek ahhoz,

hogy belső életünk ne sorvadjon el. *Mit fogunk tenni, Te és én, ezeken a lelkiyakorlatos napokon?* - kérdezte egy alkalommal. A válasz így hangzik: *nagyon fogunk figyelni az Úrra, keresni fogjuk Őt, ahogyan Péter tette, hogy bizalmasan tudjunk beszélgetni Vele. Jegyezd meg jól, hogy beszélgetést mondok: ez két személy párbeszéde, szemtől szembe, anélkül hogy névtelenségbe rejtőznénk. Szükségünk van erre a személyes imádságra, erre a bizalmasságra, erre az Úr Istennel való közvetlen kapcsolatra*[9].

Pápasága kezdetén XVI. Benedek újból az emberek figyelmébe ajánlotta a többnapos lelkiyakorlatokat, **különösen azokat, melyeket teljes csendben végeznek**[10]. Idei hagyományos nagyböjti üzenetében, a második vasárnapi Evangéliumra utalva, mely az Úr színeváltozásáról szól, hozzáteszi: **meghívás ez arra, hogy**

eltávolodjunk a hétköznapi élet zajától azért, hogy elmélyüljünk Isten jelenlétében: Ő mindennap szeretne Igéjével lelkünk mélyére hatolni, ahol az megkülönbözteti a jót és a rosszat (vö. Zsid 4,12), és megerősíti az Úr követésére irányuló akaratot[11].

Hogy a képzés és az átalakulás eme eszközei, ahogyan az Atyánk nevezte őket, gyümölcsöt hozzanak, össze kell szednünk értelmünket és képességeinket; anélkül nagyon nehéz - hacsak nem lehetetlen - felfedezni azokat a fényeket, melyeket a Szentlélek gyújt a lélekben, és meghallani a hangját, mely konkrét küzdelmi pontokat ajánl, hogy közelről tudjuk követni Jézust és az Ő útján járjunk.

Épp ezért, gyermekeim, azt tanácsolom nektek, hogy ne hagyjátok figyelmen kívül a havi és éves lelkigyakorlatok alkalmával ezt

a szempontot - a csendet.

Nyilvánvaló, hogy a lelkigyakorlatok programját a képzésben részt vevő személyek konkrét körülményeinek megfelelően kell kialakítani. Hiszen természetesen nem lehet ugyanaz, amikor olyanok vesznek részt egy lelkigyakorlaton, akik már bizonyos szinten jártasak a lélek dolgaiban, mint amikor olyanok, akik keresztény életük első lépéseit teszik. Mint a hűséges és bölcs szolga, akiről az Evangélium beszél, tudni kell *kiadni a megfelelő búzarészeket kellő időben*[12].

Éppen ezért érdemes figyelembe venni a konkrét apostoli munka fejlődését és a résztvevők személyes körülményeit, amikor ezeket a lelkigyakorlatokat megszervezzük. Akkor is, ha ez azt eredményezné, hogy több alkalmat kell biztosítani. Ugyanezen oknál fogva, ahogyan azt az alapítónktól megtanultuk, nem függesztjük fel a lelkigyakorlatokat,

köröket, stb. még ha kevesebben is jönnek el, mint azt kezdetben gondoltuk, még akkor sem, ha csak egy személy jön el.

Végeredményben, ahogyan a *Barázda* című könyvben olvassuk, a többnapos lelkipyakorlatnak a visszavonulás napjainak kell lennie, *hogy újra Istenhez találjunk, hogy megtaláljuk önmagunkat és így belsőleg érjünk. Erre az időre igen nagy szükségünk van, hogy felfedezzük, miben kell megjavulnunk, és hogyan történhet meg ez: Mit kell tennem? Mit kell elhagynom?***[13]** Ezekben a napokban, ahogy Szent Josemaría mondja: „*Lelkipyakorlat alkalmával legyen vizsgálatod mélyebb és hosszabb, mint esténként. Különben a javulás nagyszerű alkalmát mulasztod el*”**[14]**.

A Szentatya azt is hangsúlyozza üzenetében, hogy a nagyböjti liturgia bőséges anyagot nyújt az

elmélkedésre. Jézus Krisztus sivatagi megkísértésének jelenete, melyet az első vasárnap olvasunk, arra emlékeztet minket, hogy **a keresztény hit – Jézus példájára és vele egységben – egyúttal harc „ennek a sötét világnak kormányzói” ellen (Ef 6,12), ahol a sátán működik és nem fárad bele ma sem, hogy megkísértse az embert, aki az Úrhoz akar közeledni**[15]. Ezért figyelembe kell vennünk, hogy erre a harcra készülünk, de forduljunk bizalommal a természetfeletti eszközökhöz. Szent Josemaría azt javasolta, hogy egy igen természetfeletti módszert alkalmazzunk: ***A természetfölötti élet módszere valóságos harctudomány. – Háborút viselsz, – benső életed mindennapi háborúját; – állásokat építesz, amelyek távol esnek erődítményed falától.***

***Az ellenség itt támad. Apró
önmegtagadásaid, szokásos
imádságaid, munkád, életeredved
ellen irányítja a rohamot, és nem
egykönnyen közelíti meg
főerődítményed bástyáit; – de még
ha el is érné azokat, támadása
hatástalan marad.[16]***

A rákövetkező vasárnap a Mennyei Atya hangját fogjuk hallani, aki Krisztusra mutatva azt mondja: *Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik, Őt hallgassátok!*[17] Nagyobb erőfeszítéseket kell tennünk annak érdekében, hogy felfedezzük a személyes imádság idején, amit az Úr nekünk mond, s hogy azt a gyakorlatban is megvalósítsuk. Az imádságban látni fogjuk, hogy mennyire építünk a szentségekből áradó kegyelemre, és hogy a kelkivezetés során kapott tanácsokat jól használunk-e ki.

Nagyböjt harmadik vasárnapjához érkezve, március 27-én a liturgia elénk tárja **Jézusnak a szamaritánus asszonyhoz intézett kérését: „Adj innom!” (Jn 4,7) – amely kifejezi Isten vágyát minden ember iránt, és szeretné felébreszteni szívünkben annak a víznek az ajándéka iránti vágyat, „amely örök életre szökellő vízforrás lesz” (Jn 4,14)[18].**

Örömmel töltsön el minket, s ne feledkezzünk el róla, hogy arra kaptunk meghívást, hogy mi, az Ő tanítványai vigyük el mindenfelé fényét és kegyelmét; mindenekelőtt barátainkat és rokonainkat kell segítenünk abban, hogy a bűnbocsánat szentségéhez járulván kiengesztelődjenek az Istennel; valamint hívjuk meg őket, hogy ezekben a hetekben részt vegyenek egy lelkigyakorlaton. Közeledik Szent József főünnep, aki az Egyház és a Mű védőszentje. Készüljünk rá, hogy 19-én hálával és örömmel újítsuk

meg az Úrnak a Műben tett
szeretetből fakadó
elköteleződésünket és kérjük
bizalommal a szent pátriárkát, hogy
nyerje el Istentől azt a kegyelmet,
hogy sok, mindenféle társadalmi
helyzetű férfi és nő elhatározza, hogy
Krisztust kövessék az Opus Deiben.

Ezenkívül ezen a napon lesz az *Ut sit*
bulla ünnepélyes kihirdetésének
újabb évfordulója, mellyel a szeretett
II. János Pál pápa személyi
prelatúrává alakította az Opus Deit.
A személyi prelatúrában papok és
világiak viszik véghez – a Szentatya
által meghatározott szerves
együtműködésben – azt a sugallatot,
melyet az Úr 1928. október 2-án
öntött Szent Josemaría lelkébe.
Kötelességünk, hogy hűségesek
legyünk, abban a tudatban, hogy a
Szentlélek a II. Vatikani Zsinaton
akarta ezt a jogi formát létrehozni,
hogy utat nyisson az Egyház
pasztorális szükségleteinek

kielégítéséhez. Március 28-án az Atyánk pappá szentelésének újabb évfordulóját ünnepeljük. Adjunk hálát a Szentháromságnak, mert mindegyikünk valóban gyermeke alapítónk Krisztustól kapott papi hivatására adott válaszának. Az isteni akarat nagylelkű és teljes elfogadása nélkül nem létezne az Opus Dei az Egyházban. A Mű alapítása mintegy válasz volt arra a kérdésre **-miért leszek pap?-**, melyet az Atyánk fogalmazott meg szemináriumi évei alatt Zaragozában, és melyben annak az elhatározásnak és elszántságnak legmélyebb oka rejlik, hogy elindult és tovább haladt ezen az úton.

Imádkozzunk, közbenjárását kérve, hogy minden országban növekedjék a papi hivatások száma: hűséges, Istenbe szerelmes férfiak, akik örömmel szentelik életüket a lelkek szolgálatának, a pápa iránti teljes hűséggel, megyéspüspökeikkel szoros

egységben. S hogy a Műből se hiányozzanak a szükséges papok, akik ellátják az apostoli munkát, melyet az Úr kér tőlünk. Valamint kérjük a Szentháromságos Istent, hogy mindannyian, katolikusok, férfiak és nők egyaránt, tápláljuk a papi lelkületet, melyet a Mennysorság helyezett mindegyikünk lelkébe.

Ne szűnjön a pápáért és munkatársaiért való imátok; különösen a nagyböjt első hetében, amikor a Római Kúriában lelkigyakorlatot tartanak. Mi is ki fogjuk használni ezt az időszakot az éves lelkigyakorlat megtartására. Igazi örömmel várom, hogy lélekben elkísérjetez ezekben a napokban; és el kell, hogy mondjam nektek, hogy minden nap kérem az Urat, hogy senki se vesztesse el a kegyelemnek ezt az árját, melyet Isten ezeken a lelkigyakorlatokon keresztül ad nekünk.

Szívem minden szeretetével
megáldalak benneteket:

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2011. március 1.

----- [1] SZENT MAXIMUS:
11.*Levél* (PG 91,454)

[2] Római misekönyv,
Hamvazószerda, 2. Olvasmány (2Kor
6, 1-2)

[3] XVI. BENEDEK Beszéd az
általános audiencián. 2010.II.17.

[4] SZENT JOSEMARÍA: *Krisztussal
találkozni* 59.

[5] *Ugyanott*

[6] XVI. BENEDEK Beszéd az
általános audiencián. 2010.II.17.

[7] SZENT JOSEMARÍA: *Kovácsútzhely* 384.

[8] SZENT JOSEMARÍA: Egy elmélkedés feljegyzései. 1963.II.25.

[9] *Ugyanott* [10] XVI. BENEDEK Püspökök egy csoportjához intézett beszéd. 2005.XI.26.

[11] XVI. BENEDEK 2011-es Nagyböjti üzenete. 2010.XI.04.

[12] *Lk* 12,42

[13] SZENT JOSEMARÍA: *Barázda* 177.

[14] SZENT JOSEMARÍA: *Út* 245.

[15] XVI. BENEDEK 2011-es Nagyböjti üzenete.2010.XI.04.

[16] SZENT JOSEMARÍA: *Út* 307.

[17] *Mt* 17,5

[18] XVI. BENEDEK 2011-es Nagyböjti üzenete.2010.XI.04.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-
prelatus-2011-marciusi-levele/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2011-marciusi-levele/)
(2025.08.11.)